

---

# Kronika : z życia izb adwokackich

---

Palestra 9/1(85), 100-103

---

1965

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej [bazhum.muzhp.pl](http://bazhum.muzhp.pl), gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

dn. 24.VII.1963 r.), skoro obronę oskarżonego zgłosił jeszcze drugi obrońca, oskarżony więc zgodnie z art. 76 k.p.k. miał prawo korzystać również z pomocy tego obrońcy.

Trafnie podnosi rewizja, że nie można wysnuwać wniosku, iż oskarżony, nie domagając się z tego powodu odroczenia rozprawy, wyraził jak gdyby milcząco zgodę na powyższe uchybienie, bo z protokołu rozprawy wcale nie wynika, żeby był on poinformowany przez przewodniczącego o braku omawianego zawiadomienia oraz żeby był zapytany, czy odwołuje pełnomocnictwo dane adw. B. bądź też czy wyraża zgodę na prowadzenie rozprawy bez udziału drugiego obrońcy, zasada zaś *qui tacet consentire videtur* nie ma zastosowania w procesie karnym.

Nie można też z góry przesądzać, że udział drugiego obrońcy w procesie nie mógł w żadnym razie zaważyć na wyniku sprawy. Pogląd taki jest błędny, gdyż ustawodawca, wprowadzając obowiązkowo udział obrońcy w postępowaniu przed sądem wojewódzkim jako pierwszą instancją (art. 79 § 2 k.p.k.), stwierdza tym samym, że udział ten jest niezbędnie

potrzebny dla prawidłowego wymiaru sprawiedliwości i wykrycia prawdy obiektywnej. Skoro więc art. 76 § 2 k.p.k. przewiduje, że oskarżony może mieć trzech obrońców, to wychodzi z założenia, że czynności każdego z nich mogą mieć wpływ na wynik sprawy. Każdy bowiem obrońca ma samodzielne stanowisko w procesie, każdy z nich może występować z wnioskami dowodowymi zarówno przed rozprawą (art. 258 k.p.k.), jak i w toku rozprawy (art. 292 k.p.k.), nie można zaś zakładać, że wnioski takie nic by do sprawy nie wniosły. Wreszcie obrońca przez krytyczną analizę zebranych dowodów i ocenę pozostających do rozstrzygnięcia zagadnień prawnych może wpłynąć na takie czy inne przekonanie sądu.

W świetle powyższego należy zatem przyjąć, że omówione wyżej uchybienia procesowe, jako mogące mieć wpływ na treść wyroku, powodują konieczność jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

W tym stanie rzeczy rozpoznanie dalszych zarzutów rewizji Sąd Najwyższy uznał za zbędne i orzekł jak w sentencji.

## **KRONIKA**

### Z ŻYCIA IZB ADWOKACKICH

#### Izba białostocka

Narada kierowników zespołów adwokackich. W dniu 21 listopada 1964 r. odbyła się w Białymstoku narada kierowników zespołów adwokackich Izby białostockiej. W naradzie wzięli udział wszyscy kierownicy zespołów; trzech zastępców kierowników zespołów oraz członkowie Rady Adwokackiej.

W toku narady zapoznano kierowników zespołów z uchwałami plenarnego posiedzenia NRA z dnia 14 listopada 1964 r., a w szczególności z najnowszymi regulaminami w sprawie rachunkowości zespołów adwokackich, Funduszu Samopomocy Koleżeńskej i zasad działania wizytatorów. Stwierdzono, że nowo uchwalony regulamin rachunkowości zespołów adwokackich trafnie rozwiązuje wiele pro-

blemów dotychczas nie uregulowanych, a zwięzłość i jasność przepisów rachunkowych ułatwi pracę księgowych i kierowników zespołów. Regulamin rachunkowości umożliwia też prowadzenie centralnej lub wspólnej księgowości dla wielu zespołów, co — jak wiadomo — jest już praktykowane w izbach olsztyńskiej i białostockiej.

Na naradzie kierownicy zespołów przedstawili odpisy list płac oraz wykazy sum do rozliczenia, figurujące na kontach poszczególnych adwokatów. Pozwoliło to na skontrolowanie prawidłowości wypłat wynagrodzeń oraz umożliwiło interwencję Rady w sprawie zlikwidowania nieuzasadnionych sald na kontach sum do rozliczenia.

W toku narady omówiono problemy adwokatury woj. białostockiego. Stwierdzono, że liczba adwokatów w Izbie jest wystarczająca. Natomiast w niektórych miejscowościach występuje brak radców prawnych i w związku z tym uznano za słuszną politykę Rady Adwokackiej, która ogranicza dopływ do adwokatury osób wykonujących funkcję radców prawnych lub odchodzących z wymiaru sprawiedliwości i pragnących wstąpić do zespołów adwokackich.

Analizując działalność zespołów adwokackich Izby stwierdzono, że na ogół, dzięki należytej postawie kierownictwa zespołów i aktywu adwokackiego, nie dochodzi do żadnych nieporozumień lub zdrażeń w zespołach. Tylko w jednym z zespołów stosunki te układają się niepomyślnie, stwarzając konieczność częstej interwencji ze strony Rady oraz prowadzenia dochodzeń dyscyplinarnych i wyjaśniających. Wytworzona w ten sposób sytuacja wpływa ujemnie na pracę omawianego zespołu i niewątpliwie wymagać będzie od Rady Adwokackiej zastosowania radykalnych środków mających na celu uzdrowienie tych niekorzystnych — z punktu widzenia interesów zespołu — stosunków.

Na zakończenie zebrani postanowili włączyć się — wspólnie z innymi członkami ZPP — do akcji szkolenia rolniczego przez wygłaszanie we wszystkich gromadach województwa pogadank na temat dziedziczenia gospodarstw rolnych.

#### I z b a ł ó d z k a

1. Egzamin adwokacki. W dniach 15, 16 i 22 czerwca 1964 r. odbył się w Izbie Adwokackiej w Łodzi egzamin adwokacki, do którego przystąpiło 11 aplikantów.

Egzamin z wynikiem pomyślnym złożyło 8 zdających, w tym 3 osoby z notą ogólną dobrą.

2. Rozmieszczenie adwokatów w Izbie łódzkiej. Rada adwokacka uchwaliła projekt rozmieszczenia adwokatów w Izbie łódzkiej, zamykający się liczbą 180 adwokatów dla miasta Łodzi i 180 adwokatów dla województwa łódzkiego. Ten limit liczbowy adwokatów wykonujących praktykę sądową oparto na wyliczeniach, które uwzględniają niską tendencję do zapotrzebowania na usługi adwokackie ze strony ludności oraz które uwzględniają przeciętny dochód netto na adwokata w wysokości 3 000 zł miesięcznie.

3. Zmiany w składzie osobowym zespołów. W pewnej części zespołów adwokackich z terenu m. Łodzi przeważają liczebnie koledzy o niewielkich, a nawet minimalnych obrotach. Powoduje to perturbację przy wypłacie wynagrodzenia dla wszystkich członków danego zespołu i stawia w niezasłużenie niekorzystnej sytuacji kolegów wypracowujących wysokie wpływy dla zespołu — w porównaniu z adwokatami wykazującymi analogiczne wpływy w zespołach o bardziej wyrównanym składzie osobowym.

Pragnąc stworzyć możliwie równe warunki pracy dla wszystkich kolegów, Rada Adwokacka zwróciła się z apelem do członków Izby o zgłaszanie wniosków w kwestii zmian w składzie osobowym zespołów. Rada pragnie uwzględnić uzasadnione życzenia kolegów, dbając jednocześnie o zabezpieczenie możliwości udziału w pracy zespołowej adwokatów mniej angażowanym przez klientów, ale oczywiście udzielającym się w pracy zespołu.

Akcja nie została jeszcze zakończona.

4 Zmiany na stanowiskach kierowników zespołów. We wszystkich zespołach adwokackich Izby Łódzkiej przeprowadzone zostały wybory kandydatów na kierowników, po czym Rada Adwokacka powołała spośród przedstawionych kandydatów nowe kierownictwo poszczególnych zespołów.

Zebrania sprawozdawczo-wyborcze w zespołach charakteryzowały się ożywioną dyskusją nad kwestiami współpracy koleżeńskiej w pracy zawodowej i gospodarności w administrowaniu zespołem. Często uwaga dyskutantów skupiała się na roli i pozycji adwokata w społeczeństwie oraz na podnoszeniu kwalifikacji zawodowych.

#### Izba olsztyńska

Rada Adwokacka w Olsztynie zorganizowała szkolenie adwokatów i aplikantów adwokackich Wojewódzkiej Izby Adwokackiej w Olsztynie w zakresie przepisów nowego kodeksu cywilnego, kodeksu rodzinnego i opiekuńczego oraz kodeksu postępowania cywilnego, a także w zakresie wybranych zagadnień ideologicznych.

Szkolenie to odbywało się w listopadzie i grudniu 1964 r. w każdą sobotę.

Zajęcia w zakresie nowych kodeksów prowadzi sędziowie Sądu Wojewódzkiego w Olsztynie, a w zakresie zagadnień ideologicznych szkolenie prowadzi kierownik Wydziału Administracyjnego KW PZPR w Olsztynie mgr Jan Poznysz.

#### Izba warszawska

Regulamin wymiaru i poboru składek na rzecz Izby Adwokackiej w Warszawie. Rada Adwokacka w Warszawie uchwaliła w dniu 29.X.1964 r. następujący regulamin wymiaru i poboru składek na rzecz Izby Adwokackiej w Warszawie:

- § 1. Składki na potrzeby Izby Adwokackiej opłacane są w wysokości określonej w uchwale Zgromadzenia Delegatów Izby (art. 38 pkt 2 u.o.u.a.) przez:
  - a) zespoły adwokackie,
  - b) adwokatów nie wykonujących zawodu (art. 70 u.o.u.a.),
  - c) adwokatów wykonujących zawód indywidualnie (art. 110 u.o.u.a.).
- § 2. Składka na potrzeby Izby obejmuje również składki na cele Komisji Samopomocy Koleżeńskiej przy Naczelnej Radzie Adwokackiej i Komisji Wzajemnej Pomocy przy Radzie Adwokackiej w Warszawie oraz koszt prenumeraty miesięcznika „Palestra”.
- § 3. Zespoły adwokackie opłacają składki w drodze przelewu na konto Rady Adwokackiej w terminie do dnia 10 każdego miesiąca. Podstawę wymiaru składki stanowi kwota obrotu osiągniętego przez zespół w miesiącu poprzednim.
- § 4. Adwokaci wymienieni w § 1 lit. b) i c) opłacają składki w drodze wpłaty na konto Rady w PKO I Oddział Miejski nr 1-9-120044 lub bezpośrednio do kasy Rady w terminie do dnia 10 każdego miesiąca.

- § 5. Podstawę wymiaru składki od adwokatów wymienionych w § 1 lit. c) stanowi kwota obrotu osiągniętego w kancelarii indywidualnej w miesiącu poprzednim. Jednocześnie z uiszczeniem składki adwokat składa oświadczenie pisemne o wysokości osiągniętego obrotu.
- § 6. Od uiszczenia składek na potrzeby Izby zwolnieni są adwokaci, których wyłącznym źródłem utrzymania jest renta z powszechnego zaopatrzenia emerytalnego lub zasiłek pobierany na podstawie decyzji Komisji Samopomocy Koleżeńskiejszej Naczelnej Rady Adwokackiej.
- § 7. Skarbnik Rady może w uzasadnionych wypadkach odroczyć termin płatności składek na okres jednego roku bądź rozłożyć zaległe składki na raty miesięczne, jednakże nie na więcej niż 36 rat, pod warunkiem uiszczenia składek bieżących. Decyzja w sprawie rozłożenia na raty może być cofnięta w razie niespłacenia zaległości w określonych przez skarbnika Rady terminach.
- § 8. Uprawnienia określone w § 7 nie mają zastosowania do składek należnych od zespołów adwokackich.
- § 9. Rada Adwokacka może tymczasowo zmniejszyć wysokość składek w stosunku zarówno do ogółu, jak i poszczególnych grup adwokatów, jednakże na okres nie dłuższy niż do końca danego roku budżetowego. Uchwała Rady w tym względzie powinna być przedstawiona najbliższemu Zgromadzeniu Delegatów do zatwierdzenia. Zmniejszenie składek nie może nastąpić, jeżeli miałyby ono spowodować naruszenie równowagi budżetowej.
- § 10. Na wniosek zainteresowanego adwokata, po wysłuchaniu opinii Skarbnika, Rada Adwokacka może w wyjątkowo uzasadnionych wypadkach umorzyć w całości lub w części należności z tytułu składek. W szczególności umorzenie to może nastąpić w stosunku do zaległości z tytułu składek należnych od adwokatów wymienionych w § 6.
- § 11. Zaleganie z zapłatą składek z winy adwokata stanowi naruszenie obowiązków korporacyjnych.
- § 12. Nie uiszczone składki podlegają ściągnięciu w trybie przewidzianym w dekreście z 20.I.1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych.
- § 13. Wykonanie regulaminu zleca się Skarbnikowi Rady.
- § 14. Regulamin wchodzi w życie z dniem 1.XI.1964 r. Jednocześnie traci moc regulamin wymiaru składek i poboru składek uchwalony w dniu 9.III.1957 r.